

Андреа Јанковски
РАСКАЗИ КОИ НЕМААТ НАМЕРА
ДА БИДАТ ТОА

БИБЛИОТЕКА – РАСКАЗИ/НОВЕЛИ

За Издавачот
Филип Димевски

Уредник
Наталиа Лукомска

Наслов на оригиналот
Андреа Јанковски,
РАСКАЗИ КОИ НЕМААТ НАМЕРА ДА БИДАТ ТОА

Јазична редакција
Филип Димевски

Рецензенти
Венко Андоновски
Јасна Котеска

Компјутерска обработка
и ликовно уредување
Владимир Мирчевски

© Сите права на изданието ги има – БЕГЕМОТ ДООЕЛ
Забрането е копирање, умножување и објавување
на делови или на целото издание во печатени или
електронски медиуми без писмено одобрение од
издавачот.

Андреа Јанковски

РАСКАЗИ КОИ НЕМААТ
НАМЕРА ДА БИДАТ ТОА



НА ОНАА СИЛА – КОЈА ЈА ДРЖИ СЕТА
ВСЕЛЕНА, СИЛА КОЈА НЕ СЕ ВООБРАЗИ И
ГО ДОЗВОЛИ МОЕТО ПОСТОЕЊЕ, ОВА МОЕ
ЕДИНСТВЕНО ПОСТОЕЊЕ – ОВДЕ И ВАКОВ
– ПОСТОЕЊЕ ВО КОЕ ПОСТОИ САМО ЕДНА
ЖЕНА. НИМ ИМ СЕ ПОСВЕТУВАМ.

Голема благодарност адресирам до
рецензентите на оваа книга.

Постојат и луѓе кои би ги нарекол...

- Елето Конека (или најдобриот читач)
- Многуимениот (или пралекторот)
- Човекот што сè чита (но, свири само убава
музика)

И нив ги дарувам со мојата благодарност

СОДРЖИНА

или водич

I ДЕЛ (РАСКАЗИ ЗА ЛЌУБОВТА И СЕКСОТ ИЛИ СЕПАК ЗА ЛЌУБОВТА)	9
1. ЕДНА ЈАСНА НОЌ (Ќубовта или пак – надЌубовта)	11
2. МОРФОЛОГИЈА НА ЕДНА ЛЌУБОВНА СЦЕНА (смислата на постоењето)	36
3. ТОЧНО НАПРОЛЕТ (крпење на рашиеното во себе)	42
4. СЕКСУАЛНИ ПРЕТЕНЗИИ (лево и десно)	62
5. ТОЧНО НАЕСЕН (огледален расказ)	79
II ДЕЛ (МОЖНОСТИ СО КОИ БОГ БИ ГО ВРАТИЛЕ МЕЃУ НАС ИЛИ ВО НАС)	93
1. ПОТОА ИЛИ ПО ТОА (расказ за еден човек, едно дете и еден старец) ...	95
2. МОЖЕБИ БОГ Е АВТОСТОПЕР (како би можеле да исчезнат Едните или Другите)	101
3. АНТИРЕЛИГИОЗНА МОЖНОСТ ЗА НАСТАНУВАЊЕТО НА АНГЕЛИТЕ (некои раскази немаат намера да бидат тоа) ...	117
III ДЕЛ (овој расказ е приложен последен, но е напишан пред сите. Оти, пред да се почне со своето пишување, мора да се поклоним пред она што е веќе напишано)	129
ЧУДНАТА СРЕДБА ВО АВТОБУСОТ (личноинтимна апотеоза за големиот познавач на лавиринтите од човековата душа)	131

І ДЕЛ

*(РАСКАЗИ ЗА ЛЇУБОВТА И СЕКСОТ
ИЛИ СЕПАК ЗА ЛЇУБОВТА)*

ЕДНА ЈАСНА НОЌ

(Љубовта или надљубовта)

Се разбуди !

Секој што веднаш ќе помисли дека се наспа, ќе се излаже, бидејќи се разбуди ненаспан. Го разбуди некаква остра болка, која доаѓаше од неговиот полов орган и ако можеше некој да го праша што чувствува во тој момент – Петар ќе одговореше – печење! Го разбуди силното печење на пенисот. Можеби е важно кажеме дека се разбуди извикувајќи: *зошто, зошто, зошто?!*

Но, не само ние, туку и Петар се запраша *зошто* таа болка? Но, Петар имаше можност да се присети, а ние, ние само можеме будно да очекуваме на што ќе успее да се присети. Она, на кое Петар ќе успее да се присети, ние веднаш ќе се обидеме да го раскажеме. А, додека тој се присеќава, ние ќе го раскажуваме она што го знаеме за Петар, а за кое не ни треба неговото присеќавање.

Еве, на што се пресети Петар.

Беше јасна ноќ. Ноќ, која го има правото да најави дека утрешниот ден ќе биде сончев – но и со нешто малку поинаков од сите други денови...

... и како што може сега – во оваа ноќ небото да е како море, со боја на ноќ, видливо и јасно до бескрај, а сепак толку таинствено, ете така некако и онаа поинаквост на следниот сончев ден беше мистериозна....

Токму во една ваква јасна ноќ ѕвездите имаат попис од Севишниот и сите мора да се на број, па ако ги загледате ќе видите дека ви се чини, како да се разгоруваат и по малку стивнуват од она ветре, кое може да се почувствува и тука, долу, каде што сме ние, и кое сè уште го има мирисот на онаа ѕвездена прав што ја разгорува и стивнува.

Во една таква ноќ, првпат можат да се забележат некои делови од градот, толку далечни што не се гледаат ниту преку ден, а сега пак, јасно гледајќи ги навечер – нудат посебна визија.

Во ваквоста на јасната ноќ и чекорот на Петар беше лесен и имаше поинаков ритам, бидејќи погледот го водеше со некаква јасна визија, а тој од сесебеси ѝ се восхитуваше на таа ноќ, не заборавајќи да погледне на сите страни што ги нудеше просторот над него – а му се нудеше бескрајот. Воден од таков ритам и од она сјаење на ноќта, загледан во сите бесконечности високо над себе, нешто, само за

момент, го натера да погледне долу, пред себе, но момент доволен во ваква јасна ноќ, јасно да ја забележи силуетата на Лиза.

Лиза. Таа е негова пријателка, со која Петар имаше специфичен вид однос, бидејќи таа спаѓаше во класата *вкусни жени*, за која тој имаше замислено една, демек, негова стратегија. Таа се состоеше во тоа што секогаш останува отворено прашањето дали се заедно, но во меѓувреме, сè се одвива како да се заедно, или можеби сè се одвива како што му одговара само на еден. Успеваше некако Петар да ги држи во некоја слика, во која нивната заедничка цел не е нешто недофатно, и не се наоѓа во далечините, тоа не е ни тука пред нас – ами под нас, под самиот чекор, а чекорот не е незачекорен, туку пред она млитаво спуштање на стапалото врз целта, ете тука некаде, беше насликана таа слика и тој успеваше таа слика да ја држи меѓу него и нив. Од своја страна Лиза, како жена која беше единствена во таа класа *вкусни жени* во тој момент, беше една навистина фатална жена по неговиот сензибилитет. Тоа се покажуваше во тоа што таа беше навистина ценета од Петар, кој на никаков начин и никогаш не ја потценуваше и секогаш со неа се однесуваше со едно посебно и големо внимание. Но, иако Петар го правеше тоа, Лиза беше една од најупорните жени кои биле *вкусни*, и Петар се плашеше дека таа, од сите дотогаш, најмногу сака да ја искине онаа слика меѓу нив – за да стане достојна на себе?

Петар се плашеше дека Лиза може да успее во тоа бидејќи беше особено силна жена, но сепак Петар всушност се плашеше од нешто друго, нешто до што тој секогаш се придржуваше, го плашеше она свое правило – штом некоја жена почне да ја кине таа слика – тој се откажуваше од зачекорувањето на тој незачекорувачки чекор, отсечно и уверливо, еднаш и засекогаш.

Тоа навистина беше така, постоеја и такви случаи низ неговиот живот, но Петар не сакаше да си „укаже“ – самиот на себе – дека тој самиот, овојпат, беше оној што ги извади рамките на таа слика. А, со тоа овозможи лесно уништувањена на едно друго незнајно нешто и за самиот Петар, нешто што го тераше во себе да ја наслика таа слика, за потоа тој да го создаде тоа правило за неговото откажување.

Таа слика, пак, ја наслика вистинскиот Петар, оној Петар однатре, кој не можеше да биде никој друг освен Петар, и не му остануваше ништо друго, оти некој мораше да биде Петар, а оној Петар однадвор, сè почесто го изневеруваше оној однатре, вистинскиот Петар – оној однатре, а тој се плашеше од оној Петар однадвор, и затоа мораше да ја наслика таа слика, поради своја лична, длабока потреба од морална самозаштита. Не е толку сложено. Треба да се прочита двапати.

Петар не би бил самиот тој – а уште помалку би бил како оној Петар однатре – ако ѝ рече на некоја жена дека е вистински и целосно со неа, а пак, тој неа да не може да ја сака онолку колку и некоја друга жена, која ете, најмногу ја сака и не би имал право да ѝ каже на

таа жена што најмногу ја сака – дека е тоа така, кога тој е и со некоја друга жена. Се работеше за самоостварување на неговата потреба за љубов, а Петар отсекогаш чувствуваше дека тоа е некаква важна работа, и си мислеше дека ако ја задоволи својата потреба за љубов, ќе може поубаво да изживее. Така, оној Петар однадвор, ја прифати сликата што ја наслика оној Петар однатре, кој ја создаде за негова длабока морална самозаштита, која пак, како свој крик ја наслика онаа незачекорена слика, која како осигурувач го создаде она негово правило, кое пак, Петар често го гледаше дури како своја моќ – да се откажува. Тоа, пак, всушност беше за да се заштити.

Петар за себе мислеше дека е еден интимно осамен човек и сметаше дека секогаш ќе остане сам во тој простор, но затоа воопшто не му пречеше лесно да ги придобива сите луѓе околу себе и со многумина да се зближи, но подоцна секогаш низ тие „пријателства“, ќе му се јавеше една нужна потреба да се отргне силно и отсечно, оти знаеше дека може поради некоја своја непромисленост или каприц на другиот – да страда – а Петар многу се плашеше од страдање.

За односот меѓу Петар и Лиза може да се рече дека се основаше на неговата непостојаност и нејзината префинета женственост, на која Петар не можеше да се спротивстави со сè од себеси. Лиза пак, ја привлекуваше Петар затоа

што тој знаеше да ја навлече да кокетира со него, во што таа уживаше, но кога Петар понекогаш ќе ѝ покажеше дека нема повеќе ниту спомен од тоа, ја обземаше една неконтролирачка, раззорна нервоза, од која и самата се плашеше. Лиза имаше голем проблем што не знаеше да дефинира, инаку би знаела да рече дека сè во тој однос се сведува на моменталниот предизвик на волјата на Петар. А, тоа пак, не беше едноставно – ниту за двајцата.

И, ете така, една таква Лиза и еден ваков Петар, во ваквоста на оваа јасна ноќ, беа чудно возбудени, сигурно поради ноќта, и се пресретна – не чекајќи се.

Лиза го здогледа на сомнителна далечина за нејзиниот вид, но не се посомнева дека е тој. Не само што може да се рече дека интуитивно го препозна, туку и интуитивно речиси знаеше дека нешто ова ноќ е отповеќе од она што било во сите ноќи досега. Нешто ја дразнеше дека нешто незнајно може да се случи. А, Лиза всушност ништо не знаеше – сè тоа интуицијата ја дразнеше.

Кога се распознаа, се приближија – се прегрнаа. Прегрнувајќи се го поразија сето она што стоеше меѓу нив, ја поразија онаа раздвојувачка далечина – и се прегрнаа.

Ах, колку би сакале тие, тоа растојание да биде неизминливо, да трае – вечност – да се гледаат како одат еден кон друг, и сè да е во знакот на таа средба, сè да трепери, за моментот

кога тие ќе се сретнат – а да не можат да се сретнат – да живеат од тој трепет, зашто ако се сретнат, ќе го снеса тој трепет, и штом ќе се сретнат, не ќе знаат – што потоа. Затоа, можеби имаат право да се сретнат – само оние што знаат што потоа, кои можат да замислат што понатаму, а за да може да се замисли такво нешто, треба едно посебно и благородно, големо и прекрасно чувство, и не може без тоа – никако поинаку. Петар и Лиза беа од оние што – не знаеја.

Секое нешто е убаво сè додека тоа не се случи, а штом ќе се случи почнува да станува страшно, бидејќи за момент пред тоа биле отворени бесконечен број на можности што би можеле да се случат, и еден суптилен човечки страв потекнува некаде од тоа што ТИ треба да одбереш само едно. Но, најстрашниот страв, не е во она што ТИ треба да одлучиш, ниту во тоа што ќе треба да се одлучиш само за едно, туку е во тоа што одлучувајќи се за едно, по логичен автоматизам ги по(у)ништуваш сите други, бесконечни на број, преостанати можности.

Сите можности за Петар таа вечер веќе беа отфрлени, бидејќи тој веќе ја имаше избрано својата и таа беше јасна како ноќта – тој беше тргнал да оди кај Еми.

Еми беше неговата девојка. Петар ја сакаше со сето она што неа можеше да ја сака – а што беше во него – со неговата љубов, на негов начин. Оти, само така знаеше да сака, дури и таа јасна ноќ, со својата јасност, појаснуваше дека тоа беше јасно – ја сакаше.

Но, постоеше и нешто во таа јасна ноќ – што Петар не го сакаше. Не го сакаше тоа што

тој, таа јасна ноќ требаше да направи избор, да биде постојан по(у)ништувач на можностите – што во тој момент ѝ се смешкаа на суровоста, чекајќи да бидат збришани, а онаа една што ќе биде одбрана веднаш ќе ја изгуби својата смисла, бидејќи таа сама ја губи смислата, зашто не постои веќе оној бескрај од кој таа била избраната.

Кога ја погледна Лиза во очите и препозна некаков копнеж и веднаш потоа, таа предложи да седнат на првата клупа, што беше во близина, да си раскажат по нешто за себе. Лиза почна да зборува бурно, и со својата автентична женственост да биде крајно привлечна и шармантна жена, но и покрај ова, Петар, сепак успеа да се занесе во себеси, и воопшто не ѝ посветуваше свесно внимание, па си помислуваше разни размисли, ееее, што си размислуваше сите сакаме да знаеме, но кој е оној што може да следи нечии размислувања, што не се знае ниту што точно мислат, конфузни мисли, неповрзани, па така можеме само оние дефинирани и доволно независни мисли што му поминуваа во умот, и кои можевме да ги разбереме, и да ги пренесеме за нас, мисли кои беа нешто како овие:

...можностите, во нив постои една добра смисла на животот, малку, ќе речат други, хедонистичка, но доволно реална за да се создаде можно верување во откритие, барем лично откритие, за таа пеколна селекција, штом мора да се прави, зошто мора да се прави? Зошто е толку нужна? Ако природно постојат можностите, и зошто постојат тие можности,

за да нè измачуваат? Па, кога ќе нè преплави тагата со своите наноси на вистина – дека животот можел да ни биде најубав, ама ние сме ги пропуштите своите можности, а сме ги пропуштите поради тоа што сме вакви и вакви, принципиелни, достоинствени, непокорни, глу-пави, искрени и какви сè не...

...и кога телото ќе ја предаде душата, кога тоа тело ќе откаже, а таа сè уште е жива – бесмртна – и треба да оди пред онаа сила што е сè – што суди и одредува која душа, чие тело ќе оживува, кога една таква душа оживувала еден човечки живот, ете, на таа душа ѝ се раздушува битието, кога треба да се појави пред она сè...

...но она сè, тогаш е безмилосно, како што таа човечка душа била безмилосна кон можностите што ги уништувала постојано и по-стојано, а биле дадени од она сè...

...и што би бил пеколот ако не е прикажување на сите можности, што се испуштени во тоа живеење, а она сè, валоризира според она колку сме биле настроени спрема тоа по(у)ништување, и како тогаш ќе се оправдаат сите погрешни избори...

...па јас морав тогаш да одам на училиште, морав да студирам, да се усовршувам, да се женам, да работам за децата, за да не ги видам, морав да пропуштам сè – за да можам да уништам сè... брзав... не можев да стигнам...

...и ете го нашиот пекол, стекнат преку таа наша селекција на можностите и со секоја погрешна – еден поколен плус, и кој може да изброи сè дотогаш додека не ни каже она сè, колку се на број – и ќе гориме – ќе изгориме кога

пред нас во нашиот интимен пекол ќе почнат да се појавуваат сите милијарди испуштени можност што ни биле наши, тука на дофат пред нас, а ние мудро сме ги по(у)ништиле, и сега ќе мора да ги гледаме од првата до последната, ете го пеколот...

...но јас го правев она што сметав дека ќе биде најдобро за мене и за сите, ќе рече нашата душа да нè оправда пред она сè, но ќе се чуе мисла со мирис, глас со светлина, ќе се види грубост која ќе рече: јас не ви вдахнувам живот за да се учи, проучува, да се жени и преженува, да се работи – за да се заборава на сето она – што не смее да се заборава – туку да се живеат можностите, а вие што направивте?...

...а бидејќи никој не може да потврди што е она што нè носи во тој пекол, што сè мислам дека мора да постои, инаку зар би останале ненаплатени сите наши грешки, епа, тогаш и сите можни пеколи што можат да се измислат имаат смисла, па така и овој...

...си помислуваше Петар.

Од таа замисленост го отргна некакво чувство, кое беше речиси неприродно. Ја погледна Лиза и веднаш разбра од каде доаѓа тоа чувство – таа чекаше и тој разбра дека, ете, веднаш треба да се побие самиот со своите мисли – бидејќи таа чекаше – и веднаш запаѓаше во други мисли дека...

...жените по природа вредно го сакаа оној што е подготвен да ги води низ нивниот живот,

често да одлучува наместо нив, па макар ги водел на патот кон нивното погубување, битно е друг да одлучи – за секој можен пат...

...а можно ли е нивната природа да е непеколска, можно ли е уште до нивната древност да се крие, и вешто генерациски да се пренесува таа тајна, за нивната непеколност, а мажот како сè заслепено од својата непостоечка моќ се перчи дека е оној што ги донесува одлуките... можно ли е тоа?...

...и колку се само во право, оти логиката тврди дека сами си го одредуваме своето место во сеопштиот пекол, колку позанесно толку попеколно во интимниот пекол, сè погоре и погоре, да се доизградат уште катови на онаа дивоградба во овој Господов свет, на онаа морничава деветкатница, која може да се гради уште многу нагоре, само треба да се работи упорно...

Повторно истото чувство го пресече, само сега го почувствува уште поостро. Речиси гнев виде во очите на Лиза, се преплаши дека премногу претерал, отсутствувајќи, и веднаш започна да ја распрашува нешто. Лиза пак, конечно ја забележа неговата расеаност.

Петар беше многу слаба личност, а беше слаб оти не сакаше да го слуша оној Петар однатре, и тоа разминување на оној Петар однатре и оној еднадвор ја создаваше за Петар таа слабост. Затоа не треба да се праша зошто Петар се плашеше од страдање – оти беше слаб – душевно кршлив, оти потоа, оној Петар однатре, го оставаше да страда, не примајќи ги неговите грешки – и како свои.